చెదిరిన రూపం

డి. కామేశ్వరి

"బుధవారం ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వస్తున్నాను. స్టేషనులో కలుసుకో–
మాలతి."

కార్డు తలా తోకా అందలేదు భాస్కరానికి ... అటుఇటు త్రిప్పిచూశాడు. తనది కాదేమోనని !!

తనదే...హైదరాబాదునించి.

హైదరాబాదులో తనకి తెలిసిన వాళ్ళు తక్కువ...ఎవరీ మాలతి ?

విసుక్కున్నాడు భాస్కరం. కార్డులో ఇంకా జాగావుంది. ఇలా టెలిగ్రాఫిక్ భాష రాయకపోతే తన ఎడ్రసు, వివరం రాస్తే ఆవిడ సొమ్మేంపోతుందో !...

రేపే బుధవారం!...స్టేషనికిరమ్మని ఆర్డరు. వెళ్ళాలన్నమాట!...వెళ్ళి?... ఆవిణ్ణెలా గుర్తుపట్టడం? ... అదేదో కథలోలాగ — నేను నీలిరంగుచీర కట్టుకునివస్తాను, జడలో గులాబిపువ్వు పెట్టుకుంటాను. దాన్నిబట్టి నువ్వు నన్నుపోల్చుకో అని రాయగూడదూ? ...అసలేంరాసింది కనక !

నవ్వుతోపాటు చిన్న థ్రిల్ కలిగింది భాస్కరానికి మాలతి ఎవరో? పాపం, తనకి ఆమె బాగా గుర్తుంటుందని కాన్ఫిడెన్స్‌తో రాసింది... పైగా ఏకవచనప్రయోగం - అంటే చనువు!...తమాషాగా వుంది

చనువుగలవాళ్ళలో మాలతి ఎవరు?

స్నానంచేస్తున్నా, డ్రస్సవుతున్నా, భోజనంచేస్తున్నా...ఆఖరికి ఆఫీసులో ప్లాన్లూ, ఎస్టిమేట్లూ, బ్లూప్రింట్లూ అన్నీ అంతసమయం ఆ నాలుగు పొడిముక్కలతో మెరుస్తున్నాయి, గింగురుమంటున్నాయి. ఆ మిస్టీరియస్ మాలతిని గురించిన ఆలోచనలు మెదడులో గింగురుమంటున్నాయి.

అవును...మాలతి...ఇంటర్ చదివే రోజుల్లో...నవ్వొచ్చింది భాస్కరానికి.

ఆ మాలతే! నల్లగా, పొట్టిగా, పేలగా.. ఏ ప్రత్యేకతా లేకుండా... కాలేజి అబ్బాయిలని ఆకర్షించే ఒక్క గుణమైనా లేకుండా - తలవంచుకుని బుద్ధిగా పాఠాలు చదువుకుని వెళ్లేది- ఆ మాలతి! ఇంతలా తెగించి, చొరవ తీసుకని ఏకవచనప్రయోగం కూడా చేసి ఉత్తరం రాయడమా! ఆశ్చర్యం! భారతస్త్రీ ముందడుగు వేస్తున్నదనడానికి ఇదొక సాక్ష్యం!... కాని ... ఆవిడతో అసలు పరిచయమే లేదు... ఆ మాలతి అయివుండదు. ఆ మాలతికి తను జ్ఞాపకం వుండి వుండచ్చుగాని ఇంత చనువు చొరవ సాహసం ఎక్కణ్ణుంచొస్తాయి!!

ఓహో-వెంకట్రావు భార్య మాలతిగారేమో! తను జూనియర్ ఇంజనీర్‌గా చేరినరోజుల్లో వాళ్ళవూరికి వేసేరు. వెంకట్రావు ఇంట్లో ఓ గది అద్దెకు తీసుకుని ఉండేవాడు తను. వెంకట్రావు, మాలతి ఇద్దరూ చాల మంచివాళ్ళు. కొద్దిరోజుల్లోనే వెంకట్రావు తనకి మంచి స్నేహితుడయ్యాడు. హోటల్నుంచి క్యారియర్ తెప్పించుకునేవాడు. వెంకట్రావు భార్యతో చెప్పి అప్పుడప్పుడు కూరలు, పచ్చళ్లు పిల్లలచేత పంపేవాడు. పండుగలు అవివస్తే భోజనానికి పిలిచేవాడు.

కాని మాలతిగారితో తనకు అంత పరిచయంలేదు; చనువు తక్కువ. ఏదో మాటవరస సంభాషణలుతప్ప ఆవిడతో ఎక్కువ మాట్లాడిందీ లేదు.. ఆమాత్రం పరిచయంతో, ఇన్నాళ్ళ తరువాత పదెనిమిదేళ్లు కాలేదామరి! - ఆ పరిచయం ఇంకా గుర్తుంచుకుని తన ఎడ్రెస్ కనుక్కుని అంత చనువుగా, అధికారంగా స్టేషనికిరమ్మనిరాస్తుందా? ...అంతగా ఉత్తరం రాయదలిస్తే వెంకట్రావు రాస్తాడు...ఆవిడ అయివుండదు...ఆవిడ కానేకాదు!

ఓ...మాలతంటే...? మైగాడ్!.. ఆవిడ...! చిన్నప్పుడు.

ఎప్పుడో, ఏ ఇరవై, ఇరవై రెండేళ్ల

క్రితమో, జారిపోయే నిక్కర్లని ఎగ దోసుకునే 'బాబి'ని ఇంకా గుర్తుంచుకుని ఇన్నాళ్ళకిఉత్తరం రాస్తుందా? ఆ మాలతేనా?...ఇన్నాళ్లులేనిది తను యిప్పుడెలా గుర్తువచ్చాడు? ఎక్కడ వెతికిపట్టుకుంది తన ఎడ్రస్?... తను ఇక్కడ వున్నట్లు ఎలా తెలుసుకుంది? ఈ రకంగా కమాండింగ్‌గా రాయా లంటేఆవిడకే చెల్లింది. కచ్చితంగా అవిడే!

తనకంటె పదిపన్నెండేళ్ళు పెద్దది! తన కప్పుడు ఏడెనిమిదేళ్లు వుంటా యేమో! వాళ్లు తమయింటి ఎదురుగా వుండేవారు, మాలతికి అప్పుడే క్రొత్తగా పెళ్ళయింది. అతను ఇంజనీరు

ఆ రోజుల్లో మాలతి అంటే తనకి ఒకరకం ఆరాధ్య దేవత. మాలతిని చూస్తుంటే ఓ దేవకన్య అనిపించేది. మాలతి తనతో మాట్లాడితే ఏదో ఘన కార్యం సాధించినట్లు గర్వంగా ఉండేది. మాలతి ఎంత అందంగా వుండేది!

ఇప్పటికీ ఆ రూపు కళ్ళకి కడుతోంది. పచ్చగా, నాజూగ్గా, పెద్ద వాలుజడ...ముట్టుకుంటే కందిపోతుం దనిపించేటంత కోమలత్వం!...ఆ రోజుల్లోనే కాలేజి చదువు చదివిన మాలతిని చూస్తే తనకేకాక ఇరుగుపొరుగుకు కూడా గౌరవం! మొగుడు మంచి ఉద్యోగి, ఇల్లంతా ఆధునికంగా ఉండేది. ఇల్లు, సామాను అంతా వింతగా కనిపించేది. మాలతి నడకలో, నిల్చోడములో, మాట్లాడడంలో, నవ్వడంలో, పుస్తకం చదవడంలో ఆఖరికి వంటింట్లో వంటచేస్తున్నా తన యింట్లో అమ్మ, అక్కలకి ఎవరికిలేని ప్రత్యేకత ఏదో కనిపించేది. (అంచేతే ఆ రకం వర్షిప్ వుండేది తనకి.) రోజూ ఏదో ఒకటి తినడానికి పెట్టేది; బొమ్మల పుస్తకాలు చూపించి కథలు చెప్పేది.

ఆ నవ్వు! ... ఆ నవ్వు చూస్తుంటే ఎప్పుడూ ఆమె దగ్గిర వుండిపోయి కదిలి వెళ్ళా లనిపించేది కాదు. ఓ పెంపుడుకుక్కలా వుండేవాడు, తన ఈడుపిల్లలతో ఆటలాడకుండా అక్కని అంటిపెట్టుకు తిరుగుతున్నాడని అమ్మ తిట్టేది. ఇరవైనాల్గు గంటలూ వాళ్ళింట్లో పడుస్తావేం. ఆవిడ కొంగు పట్టుకుని, నీ యీడుపిల్లలతో ఆడుకో కుండా ఆవిడతో నీకు జోస్తి ఏమిటని-"

ఒక్కపూట తను వెళ్ళకపోతేమాలతే గుమ్మంలో నిల్చుని పిల్చేది. వెంటనే అమ్మతిట్లు మరచిపోయి పరిగెత్తే వాడు. మాలతి మొగుడు తరుచు క్యాంపులకి వెళ్ళేవాడు. ఆయన వూళ్ళో లేనప్పుడు అమ్మని అడిగి తనని సాయం పడుకోబెట్టుకునేది. 'వాడా సాయం మీకు' అని అమ్మ నవ్వేది.

"బాబీ, నీవు బాగా చదువుకుని ఇంజనీరు వవాలి సుమా, లేకపోతే నా కూతుర్ని నీకియను!" అనేదిఎప్పుడూ.! 'ఏమండీ, బాబీ మన అల్లుడు తెలుసా' అనేది వాళ్ళాయనతో.

"ఓహో! ... కూతురు లేకుండానే అల్లుణ్ణి సంపాదించే వన్నమాట!" అన్నాడాయన నవ్వుతూ.

సరిగ్గా పణ్ణర్ధమే వున్నారు వాళ్ళక్కడ. ఆ పణ్ణర్థం మాలతి స్వంత అక్కచెల్లెళ్ళూ, తల్లీకంటె ఎక్కువగా అనిపించింది.

మాలతి వెళ్ళిపోతూ తనకెన్నో ప్రజంట్సు ఇచ్చింది, రంగు పెన్సిళ్ళు, బొమ్మల పుస్తకాలు, పెన్ను, క్రొత్త లాగు, చొక్కా, ఏవేవో చాలా యిచ్చింది. మాలతి వెళ్ళాక ఓ వారం రోజులు పిచ్చెత్తినట్టు ఎవరితో మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు.

మాలతి వెళ్ళిన పదిరోజులకి ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. అదికాక థర్డు ఫారం చదువుతున్నప్పుడు తనకు ఏదో సరదాపుట్టి ఆవిడకు ఒక ఉత్తరం రాశాడు. దానికి ఆమె దగ్గర్నుంచి వచ్చింది. బాగా చదువుకోమని, అల్లరి చేయవద్దని; ఆ ధోరణిలో అంతే- ఆ తర్వాత మరిలేదు.

ఇలా ఇరవై, ఇరవై రెండేళ్ళ తరువాత తనని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని ఉత్తరము రాసిందా?...ఆ మాలతే అయితే ఎంత బాగుంటుంది! ... తనని ఎలా పోల్చుకుంటుందో! ... తనెలా ఆవిణ్ణి పోల్చుకోడమో! ... ఆకారం ఏదో లీలగా జ్ఞాపకం వస్తోందిగాని పూర్తిగా కుదరడం లేదు.

* * *

అరగంట ఆలస్యంగా వచ్చింది రైలు.

ఒక్కసారిగా కళ్ళల్లోకి వెయ్యి దీపాలు వచ్చేయి భాస్కరానికి. రైలు స్లో అవుతున్న సమయంలో వీలయినంతవరకు ఏ కిటికీలోంచైనా తన మాలతి పిలుస్తుందేమో నన్నంత ఆత్రుతతో తేరిపార చూశాడు. రైలు ఆగిన తరువాత ఈ కొసనించి ఆ కొసవరకు ఒక్కసారిగా చూసేశాడు. ఎక్కడా మాలతి కనపళ్ళేదు. జేబులో ఉత్తరం సెకండుకి కిలో గ్రాముచొప్పున బరువు ఎక్కువ అవుతూంది. ఇదేదో ఏప్రెల్ ఫూల్ ఉత్తరం లాంటిది కాదుకద!

అక్కడ ఆ కంపార్టుమెంటులోంచి ఎవరో చెయ్యి ఊపుతూంది. ఆవిడ కోసం వచ్చినవాళ్ళు ఆవిడని గమనించటంలేదు కాబోలు! అప్రయత్నంగా ఆ కంపార్టుమెంట్ దాటి వెళ్ళాడు.

వెనకనించి 'భాస్కరం' అన్న పిలుపు.

గిరుక్కున తిరిగాడు.

అదిగో మాలతి! క్రిందికి దిగి నిల్చుంది. అచ్చు, అప్పు డెలా వుం

దేదో యిప్పుడూ అలాగేవుంది. ఏం మార్పులేదు. నిన్నా మొన్నా చూసినట్లుంది. గబగబ వెళ్ళి మాలతి చేయి పట్టుకుని సంతోషంగా "మా ల తీ" అన్నాడు. ఆమె మొహం ఎర్రబరుచుకుని, తడపడి చేయి లాక్కుంది.

"అబ్బ! ఎన్నాళ్ళయింది మాలతి నిన్ను చూసి! ... నే నిక్కడ వున్నానని నీ కెలా తెలిసింది!? శ్రమతీసుకుని యింతదూరం నాకోసం వచ్చినందుకు మెనీథాంక్స్!" గుక్కతిప్పుకోకుండా మాట్లాడుతున్నాడు భాస్కరం.

"నేనయ్యా మాలతిని! మా ల తీ అంటూ దాని చే యి ప ట్టు కు న్నా వేమిటి!" వెనకనించి వచ్చిన ఆ మాటలకి అటుతిరిగాడు భాస్కరం.

ఇం దా క కంపార్టుమెంటులోంచి చేయి ఊపిన ఆవిడ! మంచిదేగాని తను మాలతి నంటుం దేమిటి? తను మాలతై తే మరి యీావి డెవరు?

తెల్లబోతూ ఇద్ద రి వై పు మార్చి మార్చి చూశాడు భాస్కరం.

ఆ అమ్మాయి సామాను దింపిస్తోంది.

'ఓ! అయాంసారీ' అం దా మ ని భాస్కరం నోటిదాక వచ్చింది. కాని—

"అలా చూస్తా వేమిటి?...అది మా అమ్మాయి వసంత!..." నవ్వుకుంది

"దాన్ని చూసి నే ననుకున్నా వా! ... చిత్రమైన వాడివే.

భాస్కరం చేదుమాత్ర మింగినట్లు మొహం పెట్టాడు. ఈవిడ మాలతెలా అవుతుంది?! ... ఇంతలావు ... ఎలా? ఆ రంగు, ఆ నాజూకు ఏమయ్యాయి!? ... ఇంత ముదర మొహం పడిం దేం! జుట్టంతా మూడొంతులు వూడిపోయింది. పల్చగా లోపట్నించి బట్టతల కనిపిస్తోంది. వెనకాల బారెడు వాలుజడకి బదులు వేలెడంత ముడి! ఆ జుట్టూ మూడువంతులు నెరసింది...కళ్ళకి ఓ మాదిరి మంద పాటి దేనని చెప్పాలి, క ళ్ళ జో డు. దానిమ్మగింజల్లాంటి పళ్ళస్థానే ఎడం ఎడంగా పచ్చటిపళ్లు – అందులో పై పళ్లు రెండు కాస్తముందుకు తోసుకు వ చ్చా యి! బాగా లావవడంవల్ల కాబోలు! పొట్టిగా అవుపిస్తోంది. జబ్బ దగ్గిర జాకెట్టు బిగుతుగావుండి కండలు—పైకొచ్చాయి. పొ ట్ట ము దు త ప డి ముందుకు వాలింది. జాకెట్టుకీ, చీరకి మధ్యనడుందగ్గర కొనల్లా వ్రే లా డే చర్మం!..ఈవిడా మాలతి! మాలతేనా!

"అదేమిటి భాస్కరం, అలా చూస్తున్నావు!? ... మారిపోయాననా, బలేవాడివే?...ఇంకా అలాగే వుండిపోతాననుకున్నావా? ... మనిషివి ఎదిగావు కాని నీ మనసింకా ఎదిగినట్టులేదే!"

ఆ కంఠస్వర మేమిటిబాబూ–అలావుంది? స్వీట్ గామాట్లాడే ఆ మాలతి– వినలేకపోయాడు– భాస్కరం. కాని బలవంతాన నవ్వుమొహం పెట్టాడు.

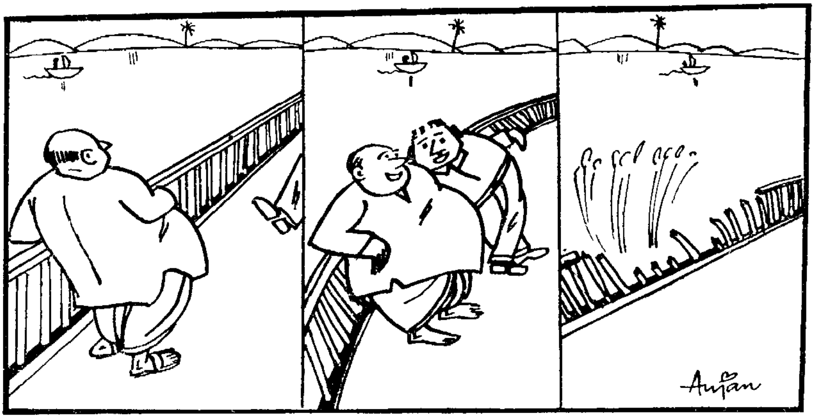

సామాను పట్టించుకుని స్టేషను బయటికి వస్తూంటే ఆవిడ అలా మాట్లాడుతూనే ఉంది. "ఈ మధ్య మీ కజిన్ అట- ప్రసాద్ - అతను మా ఊళ్లోనే వున్నాడుకదూ...పరిచయం అయిందిలే ... అతని ద్వారానే నీ సంగతి తెలిసింది ... అతనే ఇచ్చాడు నీ ఎడ్రస్!"

భాస్కరం చెవిసేమీ ఎక్కడంలేదు. యాంత్రికంగా నడుస్తున్నాడు, ముందు నడుస్తున్న మాలతివైపు-అదే వసంతవైపు-చూస్తూ.

ఇరవై యేళ్ళ క్రిందటి మాలతి ఇలాగే ఉండేది.

"మా పినమామగారి కూతురిపెళ్లికి రేపు...ఎలాగో ఈ వూరు వస్తూ, నువ్వు వున్నావని తెలిశాక చూడకుండా ఎలా వుంటాను ... అందుకే రాశాను ... ఆయనకి శలవుదొరక లేదు. అందుకు నేనొచ్చాను ... వసంతకి శలవులే కదా అని...ఊఁ...అయితే మొత్తంమీద నేననట్టుగానే ఇంజనీరు వయ్యావన్న మాట!" అని గుంభనగా నవ్వింది.

భాస్కరం గుండె ఝల్లుమంది ... తాననట్టుగా ... కూతుర్ని ఇస్తానంటుందా మళ్ళీ?...

"ఊ...ఇంకా బ్రహ్మచర్యమే పాటిస్తున్నావన్నమాట! ఎక్కడుంటున్నావు. క్వార్టర్సు ఉందా నీకు? రేపు పెళ్ళి అదీ హడావిడి అయ్యాక మీ యింటికి వస్తాలే...నీ ఇల్లెక్కడో ఓ కాగితంమీద రాసియ్యి. నీతో చాల మాట్లాడాలి ... ఎల్లుండి సాయంత్రం ఎక్కడికి వెళ్ళిపోకు..." రిక్షా ఎక్కే వరకు గలగలమాట్లాడుతూనే ఉంది.

కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇంటిమొఖం పట్టాడు భాస్కరం. మాలతిని చూడకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండేది? తన స్మృతిపథంలో మాలతి ... మాలతిలా వుండిపోయేది ... ఆనాటి అందమైన

మాలతి ఇప్పుడు లేదు...కాలం ఎలాంటి మార్పులని తెస్తుంది! ఇంత క్రూరంగా కాటు వేస్తుందా కాలం!...అన్యాయం!

తన ఆలోచన తనకే అసందర్భంగా ఉన్నట్లు అనిపించింది భాస్కరానికి. తనపిచ్చి కాకపోతే ఇందులో ఏం వింత వుందని! మనిషిలో ఇరవై ఏళ్లకి రావలసిన మార్పే మాలతిలో వచ్చింది!... పుట్టినవాళ్ళు పుట్టినట్లే వుండిపోరు గదా!...కాని...ఏమిటో ఈ మార్పుకు గురికాకుండా మాలతి అంత అందమైన మనిషి కూడా తప్పించుకోలేక పోవడం అన్యాయం!

గుండెలో ఏదో పోటు!...ఈ మార్పు ...ఇవాళ నవవసంతంలో విచ్చిన పూవులావున్న వసంతకి కూడా తప్పదన్నమాట!...వసంత కూడా ... లావుగా..చర్మం తొనల్లా వ్రేలాడుతూ పళ్లు ఎడంఅయి, జుట్టు వల్చబడి ... ఇంత అసహ్యంగానూ అయిపోతుందా? ...ఘోరం!

భాస్కరం కళ్ళు అతనికి తెలియకుండానే మూసుకున్నాయి. ఆ మూసుకున్న కళ్ళకి కూడా అందంగా నవ్వుతున్న పువ్వులాంటి వసంత కనిపించలేదు. మోటుగా, లౌక్యంగా నవ్వుతున్న మాలతి కనిపించింది...

ఆ రాత్రంతా పెర్ముటేషన్స్-అండ్ కాంబినేషన్స్‌లాగ మాలతి – వసంతా, ఆమెప్రక్క నీమె – ఈమె చుట్టూ ఆమె-ఇలా అల్లిబిల్లిగా అస్పష్టమైన ఆకారాల్లో కనపడ్డారు.

* * *

"ఇద్దరే ఆడపిల్లలు కనక మంచి సంబంధాలు చెయ్యాలని మా కోరిక" అన్నది మాలతి.

"ఊఁ..."

ఎంత సేపట్నుంచో సంభాషణ సాగుతోంది. భాస్కరం పరధ్యానంగా ఊ కొడ్తున్నాడు. అప్పుడప్పుడు ముక్తసరిగా సమాధానాలు చెపుతున్నాడు. ఆమె, భాస్కరం తల్లిదండ్రుల ఆరోగ్యం దగ్గర మొదలుపెట్టి, చెల్లెలికి చేసిన సంబంధం, పెట్టిన కట్న కానుకలు అన్నీ అడిగి...వసంత తెలివితేటలు, బి. ఎస్సీ. పరీక్షలో క్లాసు వస్తుందన్న సంగతి వెల్లడించి ... ఆఖరికి డిపార్టుమెంటు సీనియారిటీ లిస్టులో అతని పొజిషన్ గురించి కూడా భోగట్టా చేసింది.

ఆయనకి ఇంజనీర్లంటేనే మోజు. ఇంజనీరు అల్లుడికోసం వెతుకుతున్నారు.

"అలాగా!"

"నువ్విక్కడున్నావని తెలిసి నేనెంత సంతోషించాననుకున్నావు! నువ్వు ఇంజనీరు వయ్యావని తెలిసినాక మరీననుకో. ఇంకేం-చిన్ననాడు అనుకున్న మాట నిజం అయిపోతూందని పొంగిపోయాను!"

"........."

"మరింకెందుకు! ఇంత దూరం

వచ్చి, ఇంత పరిచయం వుండి ఇంక ఫార్మాలిటీస్ పట్టుకుని వేళ్ళాడ్డం నా కిష్టంలేదు. నీకూ అవి అంత యిష్టం కాదనుకుంటాను..."

"అవునౌను..."

"వసంతని చూశావుగా ... అఫ్ కోర్సు-ఆయన అన్నారనుకో. పెళ్ళి చూపుల పద్ధతిప్రకారం ఏర్పాటు చేద్దామని...కాని అవన్నీ అక్కర లేదని నేనే ఇలా...దాన్ని తీసుకొచ్చే శాను...నీవేం క్రొత్తవాడివా..."

మాలతి అంత లౌక్యంగా మాట్లాడు తూంటే గుడ్లప్పగించి ఊరుకున్నాడు భాస్కరం.

"నువ్వు 'ఊ' అంటే-మీ యింటికి రాయమంటాను ఆయన్ని !" అంటూ తనే నిశ్చయం చేసేసినట్లు మాలతి మాట్లాడుతూంటే వెంటనే కాదని కూడా అన్లేకపోయాడు భాస్కరం.

"ఏమిటంత ఆలోచన ?" నవ్వుతూ కమాండింగా అన్నది మాలతి...అబ్బే ...ఏంలేదు ... నేను రాస్తాగా!" ఆ రాయడం అతని తల్లితండ్రులకో,మాల తికో అతనికే అర్థంగాలేదు. మాలతి ఒక్కక్షణం తెల్లబోయినట్లు చూసింది. తరువాత పెద్దపెట్టున నవ్వింది.

"ఏంబెట్టు మహానుభావా! మగవాడి ననిపించుకున్నావు ! అందులోనూ కాబోయే అల్లుడివాయె మరి...సరేలే రేపు నేను వెడుతున్నాను ... ఏదో ఆడపిల్లలవాళ్ళం ... మా ఆత్రుత మాది . రెండుమూడురోజుల్లో వ్రాయి. ...వసంతకేం...దానిగురించి మాకేం బెంగలేదనుకో!..."

నిజమే దానికేం ... పెద్ద ఇంజనీరు కూతురు ... ఇంజనీరు భార్యకూడా కావచ్చు...

కాని—

మాలతిని చూడకుండా ఒక్క వసంతనే చూసివుంటే ఎంత బాగుం డేది! తల్లీకూతుళ్ళు వెళ్ళాక, భాస్క రానికి, అద్దంలో తనరూపం తనకే చెదిరిపోయినట్టుగా కనపడ్డది.

* * *

నాలుగురోజుల తర్వాత, మాలతికి ఉత్తరం రాశాడు భాస్కరం.

ఆ ఉత్తరం అందుకోగానే మాలతి ముఖం, ముందు చాటంతకావచ్చు. కాని, దాన్ని చదువుకొన్న ఉత్తర క్షణంలో, ఆమెముఖం నల్లపడొచ్చు. అంతలో ఎర్రపడొచ్చు. రంగులు మారొచ్చు ... "మా వసంత కంటె ఇంకెంత అందమైనదాన్ని పెళ్ళాడ తాడో చూడకపోతానా ?" అంటూ చిందులు తొక్కొచ్చు !

ఏమయినా భాస్కరం, తను వసం తను ఎందుకు చేసుకోననిరాశాడో, మాలతికి అర్థమై ఉండదు. అర్థం అయ్యేటట్లు రాయడంమట్టుకు భాస్క రానికి ఆ క్షణంలో చాతకాలేదు.★